

43

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 7 grudnia 1961 r.

w sprawie trybu ustalania wysokości i wypłacania odszkodowań za rozplodniki padłe w związku z trzebieniem.

Na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o hodowli zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 54, poz. 310) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Organem właściwym do przyjmowania wniosków o przyznanie odszkodowania za rozplodniki padłe w związku z ich trzebieniem, dokonanym przez państwowy zakład leczniczy dla zwierząt lub inny organ określony przez Ministra Rolnictwa, jest właściwy do spraw weterynarii organ prezydium powiatowej rady narodowej właściwej dla obszaru, na którym dokonano trzebienia. Wniosek powinien być złożony przez posiadacza zwierzęcia bezpośrednio lub za pośrednictwem biura prezydium gromadzkiej rady narodowej.

2. Wniosek o przyznanie odszkodowania powinien być zgłoszony najpóźniej w ciągu 24 godzin od chwili padnięcia rozplodnika. Posiadacz padłego rozplodnika powinien zabezpieczyć jego zwłoki dla przeprowadzenia sekcji do czasu przybycia powiatowego lekarza weterynarii.

§ 2. 1. Właściwy do spraw weterynarii organ prezydium powiatowej rady narodowej po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w § 1, ustala przez powiatowego lekarza weterynarii stan rzeczy na miejscu.

2. W szczególności na podstawie wywiadu, oględzin i sekcji zwłok powiatowy lekarz weterynarii powinien protokolarnie ustalić:

- 1) czy trzebienie zostało wykonane przez państwowy zakład leczniczy dla zwierząt lub inny organ określony przez Ministra Rolnictwa i w terminie określonym w art. 12 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o hodowli zwierząt gospodarskich,
- 2) czy nie zachodzą okoliczności, które w myśl art. 13 ust. 2 tej ustawy wykluczają przyznanie odszkodowania, a w szczególności, czy posiadacz w związku z wykonanym zabiegiem trzebienia opiekował się odpowiednio zwierzęciem oraz czy wezwał natychmiast państwowy zakład leczniczy dla zwierząt po zauważeniu objawów wskazujących na komplikacje po trzebieniu i stosował się do zaleceń tego zakładu,
- 3) czy posiadacz zawiadomił o padnięciu rozplodnika i zabezpieczył zwłoki stosownie do § 1 ust. 2,
- 4) czy wyniki sekcji oraz inne dane wskazują na związek przyczynowy między padnięciem rozplodnika a trzebieniem.

3. Ponadto powiatowy lekarz weterynarii powinien ustalić w obecności posiadacza oraz 2 świadków wartość zwierzęcia według zasad określonych w § 3 i sporządzić z czynności oszacowania odpowiedni protokół.

§ 3. 1. Wartość wytrzebionego buhaja, knura lub kozła ustala się w wysokości ich wartości rzeźnej stosując:

- 1) dla buhajów — cennik skupu bydła z dostaw ponadobowiązkowych na wolce mięsne kontraktowane w II klasie jakościowej,
- 2) dla knurów — obowiązujący na danym terenie cennik skupu trzody chlewnej nie kontraktowanej z dostaw ponadobowiązkowych w II klasie jakościowej,
- 3) dla kozłów — cennik skupu owiec rzeźnych z dostaw ponadobowiązkowych z najniższym odrostem wełny w III klasie jakościowej.

2. Wartość wytrzebionego ogiera ustala się w wysokości jego wartości użytkowej przy uwzględnieniu cen płaconych przez przedsiębiorstwa obrotu zwierzętami hodowlanymi za konie użytkowe, a wartość wytrzebionego tryka — w wysokości jego wartości użytkowej przy uwzględnieniu cen płaconych przez te przedsiębiorstwa za owce użytkowe odpowiedniej rasy.

3. Przy ustalaniu wysokości odszkodowania należy uwzględniać wagę zwierzęcia za życia ustaloną szacunkowo.

§ 4. 1. Na podstawie zebranych materiałów właściwy do spraw weterynarii organ prezydium powiatowej rady narodowej przyznaje odszkodowanie, zmniejszając jego wysokość o kwotę odszkodowania przyznanego z tytułu ubezpieczenia padłego rozplodnika, lub odmawia odszkodowania, podając prawne i faktyczne uzasadnienie.

2. Odszkodowanie wypłaca:

- 1) w razie dokonania trzebienia przez państwowy zakład leczniczy dla zwierząt — zakład weterynarii, w którego skład wchodzi ten państwowy zakład leczniczy,
 - 2) w razie dokonania trzebienia przez inny organ określony przez Ministra Rolnictwa — ten organ.
3. Odszkodowania wypłacane są ze środków finansowych przewidzianych na ten cel w budżecie powiatowej rady narodowej, której podlegają zakłady weterynarii i organy, o których mowa w ust. 2.

§ 5. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa:

- 1) o prezydium powiatowej rady narodowej — należy przez to rozumieć również prezydium rady narodowej miasta stanowiącego powiat miejski oraz prezydium dzielnicowej rady narodowej miasta wyłączonego z województwa,
- 2) o powiatowym lekarzu weterynarii — należy przez to rozumieć również miejskiego lekarza weterynarii miasta stanowiącego powiat miejski lub miasta wyłączonego z województwa.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. St. Gucwa

44

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 grudnia 1961 r.

w sprawie przyjęcia przez szereg państw Konwencji o Międzyrządowej Morskiej Organizacji Doradczej, podpisanej w Genewie dnia 6 marca 1948 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 57 Konwencji o Międzyrządowej Morskiej Organizacji Doradczej, podpisanej w Genewie dnia 6 marca 1948 r. (Dz. U. z 1961 r. Nr 14, poz. 74), następujące państwa złożyły swoje dokumenty przyjęcia wymienionej Konwencji:

Niemiecka Republika Federalna	dnia 7 stycznia 1959 r.
Republika Wybrzeża Kości Słoniowej	dnia 4 listopada 1960 r.
Republika Senegalu	dnia 7 listopada 1960 r.

Islandia	dnia 8 listopada 1960 r.
Nowa Zelandia	dnia 9 listopada 1960 r.
Kambodża	dnia 3 stycznia 1961 r.
Indonezja	dnia 18 stycznia 1961 r.
Republika Malgaska	dnia 8 marca 1961 r.
Republika Kamerun	dnia 1 maja 1961 r.
Mauretania	dnia 8 maja 1961 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii zakomunikował dnia 2 października 1961 r. o zastosowaniu postanowień Konwencji do terytoriów Sarawaku i Północnego Borneo.

Ponadto podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły wymienione niżej deklaracje i zastrzeżenia:

Islandia

„Islandia rozpatrzy ponownie sprawę ratyfikacji w razie, gdyby zadecydowano w przyszłości rozszerzyć zakres kompetencji IMCO na zagadnienia natury czysto finansowej lub handlowej.

Islandia przywiązuje wielką wagę do rzeczywistej ważności artykułu 59 Konwencji, dotyczącego wystąpienia”.

Kambodża

„Akceptując Konwencję o Międzypaństwowej Morskiej Organizacji Doradczej, Królewski Rząd Kambodży oświadcza, że kroki, które podjął lub też podejmie w celu zapewnienia poparcia i pomocy dla swej żeglugi narodowej i przemysłu okrętowego (na przykład finansowanie pożyczek krajowych przedsiębiorstw żeglugowych przy zastosowaniu rozsądnych, a nawet ulgowych stawek procentowych, albo powierzanie

statkom kambodżańskim ładunków należących do Rządu Królewskiego lub kontrolowanych przez niego, albo zastrzeżenie prawa handlu przybrzeżnego dla żeglugi krajowej) oraz wszelkie inne środki, które mogą być przyjęte w celu popierania rozwoju żeglugi narodowej, są zgodne z celami Międzypaństwowej Morskiej Organizacji Doradczej, określonymi w artykule 1 (b) Konwencji.

Stosownie do tego Rząd Królewski rozpatrzy ponownie przed ich zastosowaniem każde z zaleceń w tej sprawie, które zostało przyjęte przez Organizację.

Ponadto Rząd Królewski oświadcza, że przyjęcie wymienionej Konwencji nie ma i nie będzie miało wpływu na zmianę lub modyfikację w jakikolwiek sposób prawa obowiązującego na terytorium Królestwa Kambodży”.

Indonezja

„Akceptując Konwencję, Rząd Republiki Indonezji oświadcza, że właśnie w dziedzinie zagadnień technicznych i nawigacyjnych Organizacja może przyczynić się do rozwoju żeglugi i handlu morskiego na całym świecie.

W sprawach natury czysto handlowej i ekonomicznej Rząd zajmuje stanowisko, że udzielanie poparcia i pomocy jego narodowemu przemysłowi żeglugowemu w celu rozwinięcia jego handlu wewnętrznego i zagranicznego dla celów zapewnienia bezpieczeństwa jest zgodne z celami Organizacji określonymi w artykule 1 (b) Konwencji.

W następstwie akceptacji nigdy nie spowoduje żadnej zmiany lub modyfikacji praw obowiązujących w Republice Indonezji, a każde zalecenie odnoszące się do tej sprawy, które zostało przyjęte przez Organizację, będzie ponownie rozpatrzone przez Rząd Republiki Indonezji.”

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

45

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 grudnia 1961 r.

w sprawie ratyfikacji przez szereg państw Konwencji (nr 101) dotyczącej płatnych urlopów w rolnictwie, przyjętej w Genewie dnia 26 czerwca 1952 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 12 Konwencji (nr 101) dotyczącej płatnych urlopów w rolnictwie, przyjętej w Genewie dnia 26 czerwca 1952 r. (Dz. U. z 1958 r. Nr 29, poz. 123), zostały zarejestrowane ratyfikacje powyższej Konwencji przez następujące państwa:

Republika Gabon	dnia 13 czerwca 1961 r.
Sierra Leone	dnia 15 czerwca 1961 r.
Gwatemala	dnia 4 sierpnia 1961 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że zgodnie z art. 35 Konstytucji Międzynarodowej Organizacji Pracy zostały zarejestrowane następujące deklaracje Rządu Wielkiej Brytanii:

dnia 5 stycznia 1961 r. deklaracja stwierdzająca stosowanie bez zmian postanowień powyższej Konwencji w imieniu Rządu Federacji Indii Zachodnich w stosunku do Saint Christopher, Nevis i Anguilla,

dnia 13 marca 1961 r. deklaracja stwierdzająca stosowanie postanowień powyższej Konwencji do Singapuru, z wyłączeniem artykułów 8 i 9,

dnia 29 marca 1961 r. deklaracja stwierdzająca stosowanie bez zmian postanowień powyższej Konwencji do wyspy Man oraz

dnia 1 sierpnia 1961 r. deklaracja stwierdzająca stosowanie bez zmian postanowień powyższej Konwencji do Hondurasu Brytyjskiego.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Flotowano z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3